

Csendőr lettem

Hej, de rég volt az a szép nap,
Midőn elhagytam falumat.
Elbúcsúztam jó Anyámtól,
Elindultam vándor útra,
Csendőr lettem, rendnek ura.
Vasfegyelem, szigorúság,
Mindenkivel pártatlanság.
Igazság és kötelesség
Volt a jelszó és a szentség.

Egri osztály állományom,
Ott vettem fel a podgyászm.
Első darab a zubbonyom,
Foltos volt az, nem tagadom.
A nadrágom és a csizmám
Háborút járt, mint Édesapám.
A kalapom, amit kaptam,
Egyetlen volt a raktárban.
Száma nem volt, de mérete
Nagyobb volt, mint az én fejem.
Ha a fülem fenn-nem tartja
Valószínű, elnyelt volna.
És, hogy elől lássak tőle,
Segített itt a job kezem.
Később aztán megtanultam,
Hogy újság is van, amivel aztán
Kibéleltem kalapomat
És állt, mint a parancsolat.

Felesküdtém, csendőr lettem.
Aláírtam fogadalmam
S elindultam iskolába,
Szent István szép városába.
Huszonötöt írtak akkor,
Hogy ez történt egy szép napon,
Novembernek első napján.

Megérkeztem Fehérvárra,
Két évre az iskolába.
Száznégyen voltunk összesen,

A legnagyobb tanteremben,
Ahol számba-vettek nyomban,
Hogy megjöttünk-e mindannyian?
Este kilenckor feküdtünk,
Mint a bunda úgy aludtunk.
Másnap aztán, hétfőn, korán,
Jött a napos, aki mondá:
Ébresztő van s öt perc múlva
Kivonulás az udvarra.
Nagyság szerint sorakozó!
Jobbra nézz! Hangzott a szó.
Fel a fejjel, be a hassal,
Ne törődj a holnapoddal!
Futás, feküdj! Gyakorolni!
Vizre, sárra nem kell nézni.
Igy kezdődött az iskola,
Hogy el ne felejtsük azt soha.

Voltak köztünk, akik sírtak,
Siratták az otthonukat.
Én jó magam fel sem vettem,
Mert egy nappal tovább néztem.
Ugrándoztam, mosolyogtam
S már akkor megfogadtam,
Hogy ha egy lesz, ki kibíja,
Én leszek a másodíkja.
Többen voltunk, kik kibírtuk,
Mert ötvenen megfeleltünk.
Ez volt az én első napom,
Hej, de rég volt, de sajnálom.

Bajtársi Levél
57. évfolyam, 2. szám